

[H. C. Hansen.]
formål? Hvad er meningen med det? Er der anden mening med det end at sige til befolkningen: disse 60 000 kan spares, eller hvilken mening er der? Hvis det ærede medlem nu kunne forlade sine formelle småstridigheder om, hvorvidt der står den 4. eller den 3. på et brev eller et poststempel, og gå ind på realiteterne, ville jeg gerne vide, hvad han egentlig mener med disse 60 000, der er for mange. Han er forarget over, at den socialdemokratiske presse har nævnt, at hvis man skulle afskaffe dem, måtte man afskaffe så og så mange tusind på hospitalerne, og kalder dette noget åndssvagt vrøvl — jeg tror det var betegnelsen. Må jeg have lov til at være en smule konkret. I ministeriernes centralstyre er antallet, hvormed tjenestemændene er forøget, 1 900, i andre centrale institutioner 2 860, rets- og politivæsen 5 580, hær og flåde 4 800, statsbanerne 3 100, post og telegraf 3 400, toldvæsen 340, skoler og læreanstalter 1 360, hospitalsvæsenet for statens vedkommende 3 280, skov- og klitvæsen 960, andre statsinstitutioner 3 760, bystyre, folkeregister o. lign. 3 220, skolevæsen, biblioteker og museer 4 340, hospitalsvæsen 4 220, sociale foranstaltninger, alderdomshjem o. lign. 2 280, elektricitets-, gas- og vandværker 1 800, sporveje, brandvæsen, havnevæsen 1 800, vejvæsen 1 460, andre bykommunale institutioner 1 500, i landkommunernes tjeneste 4 000, administration i amtskommunerne 80, hospitalsvæsen i amterne 4 400, vejvæsen ÷ 360 og øvrige institutioner ÷ 20. Det ærede medlem kan ikke blive ved med at snakke ud i luften om disse 60 000 og blive fornærmet, hver gang der tales konkret om det. Hvad er det, det ærede medlem tænker på af nedskæring i denne forbindelse? Hvilke grupper, hvilke områder er det, det drejer sig om at skære ned? Det var rart at få at vide.

Flere bemærkninger har jeg ikke at gøre ved denne lejlighed. Jeg forstår, at hensigten nu er, at vi skal have disse forslag i udvalg. Jeg henviser til mine tidligere bemærkninger, og så må vi i udvalget se, om det er muligt at finde et fælles grundlag for tilvejebringelsen af den saglige løsning, som er uomgængeligt nødvendig.

Indenrigs- og boligministeren (*Aksel Møller*): Det forekommer mig, at det kunne være naturligt med en kort bemærkning at afslutte den diskussion, jeg gennem så lang tid har ført med det ærede medlem hr. H. C. Hansen om hele likviditets-

problemet, dengang han sad som finansminister og senere som handelsminister i det foregående ministerium. Jeg tror nemlig ikke, det er nyttigt, at der dannes sig nogen myter på dette område.

Der kunne i det, som det ærede medlem i dag sagde, ligge en antydning af, at jeg og det konservative parti med mig tidligere havde indtaget det standpunkt, at overtræk i nationalbanken var absolut udelukket. Der kunne også ligge en antydning af, at vor opfattelse havde været den, at likviditeten ahang alene af stillingen på en enkelt konto og ikke af samfundets hele likviditetsstilling under eet. Jeg har aldrig bestridt, at den samlede likviditet i samfundet er afgørende for den økonomiske politik, men jeg har sagt, at den forrige regering og den forrige finansminister og handelsminister på et tidspunkt, da der eksisterede rigelige kassebeholdninger, i stedet for at henvende sig til lånemarkedet for der at optage de lån, der skulle til for at dække statens behov udover finansloven, valgte overtræk. Jeg har ment, at der i den foregående regerings politik var den svaghed, at den ikke holdt tilstrækkelig stærkt igen på kreditgivingen ved selv at melde sig på lånemarkedet som direkte lånsøger, når det var rimeligt.

Nu er vi i en helt anden situation. Da min rigsdagsgruppes tidligere formand, den nuværende udenrigsminister, talte her under finanslovdebattens indledning efter valget, og da jeg selv gjorde nogle bemærkninger senere under en anden diskussion her i det høje ting, understregede vi begge, at det var en flerhed af midler, der nu måtte bringes i anvendelse, og dermed ville vi sige, at den kreditpolitik, som måske kunne have været ført med held, hvis den var blevet ført i tide, og som i alt fald kunne have forhindret, at vi var kommet dertil, hvor vi nu er kommet, den er ikke længere tilstrækkelig. Derfor har finansministeren med hensyn til, hvad han har sagt i dag om hele dette problem, hele regeringen bag sig — der er overhovedet ingen meningsforskel på dette område. Vi må være klar over, at likviditeten nu er så anstrengt, at statslån ikke kan optages, men vi må også være klar over, at i samme udstrækning som det lykkes os at forandre væksten i nationalbankens nettogæld til et fald, altså få vor eksport forøget og vor import formindsket gennem de midler, som regeringen nu har bragt i forslag, kan der opstå et likviditetsproblem, som kan kræve, at den bemyndigelse, der i dag søges til optagelse af statslån, benyt-